

Arrest

nr. 101 879 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 10 april 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag onder de bijlage 13 quater alsook van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, onder een bijlage 13 quinquies van 10 april 2013, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013 om 14 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Maxwell OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 augustus 2011 een eerste asielaanvraag in die werd verworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Het beroep tegen deze beslissing van 21 augustus 2012 werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest 94.232 van 20 december 2012.

1.2. Verzoeker diende op 28 maart 2013 een tweede asielaanvraag. Deze werd door verweerder niet in overweging genomen. Deze beslissing (13 quater) dateert van 10 april 2013 en vormt thans de eerste bestreden beslissing. Deze luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de genaamde (A.M.)
geboren te Pakpattan , op (in) 04.04.1986
van nationaliteit: Pakistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 28.03.2013 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 22.08.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.08.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 28.12.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 28.03.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zijn paspoort PC 0156801 dd. 04.05.2010 met studentervisum van Groot-Brittannië voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij dit niet eerder getoond zou hebben omdat hij vreesde gerepatriëerd te worden naar Pakistan en hij zijn paspoort zou hebben achtergelaten bij zijn vriend in de Groot-Brittannië, die het nog voor zijn beslissing op het CGVS aan hem terugbezorgde. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij legaal van Lahore naar Manchester gereisd zou zijn op 19.07.2011 en dat de smokkelaar Malik zijn visum geregeld zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij na één maand verblijf in Londen en Manchester naar België gereisd zou zijn met een Poolse smokkelaar. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de reden voor zijn asielaanvraag dezelfde zou zijn. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene een fax van een attest van lidmaatschap dd. 15.11.2011 voor het lidmaatschap 'Antwerpen Majlis' in het jaar 2011-2012 naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij lid geworden zou zijn van een vereniging voor Ahmadi in Antwerpen 'Amilia MKA Antwerpen' waar hij opleidingen geeft, preek en informatie zou verstrekken over zijn religie. Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene dit document en deze informatie reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene dat betrokkene niet aantoont dat er een verband is tussen zijn verklaarde activiteiten voor een Antwerpse vereniging van Ahmadi's en een mogelijke risico tot vervolging in zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in Pakistan dezelfde functies zou hebben gehad binnen de Ahmadi-gemeenschap. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij een terugkeer naar Pakistan problemen zou krijgen als prediker. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan veel problemen zou hebben. Overwegende dat

betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via contact over Skype met zijn moeder en zijn broer vernomen zou hebben dat de situatie voor Ahmadi niet goed zou zijn in Pakistan en dat er in Lahore graven van Ahmadi's vernield werden. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij verloofd zou zijn met Saima Shafiq, die legaal in Duitsland zou verblijven. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 10 april 2013 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 quinques) betekend. Dit vormt de tweede bestreden beslissing en luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de genaamde (A.M.)
geboren te Pakpattan , op (in) 04.04.1986
van nationaliteit : Pakistan*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Overwegende dat betrokkene een paspoort PC0156801 dd.04.05.2010 voorlegt met een visum 007950482 geldig van 23.06.2011 tot 30.05.2013, maar dat uit onze informatie vanwege Groot-Brittannië blijkt dat het visum van betrokkene ingekort werd tot 03.11.2012 omdat hij niet langer voldeed aan de voorwaarden voor een studentervisum

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag

2.1 Artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

2.2 Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof, thans Grondwettelijk Hof, nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad slechts bevoegd om van een vordering tot schorsing van een in toepassing van artikel 51/8

van de vreemdelingenwet genomen beslissing kennis te nemen indien blijkt dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund en het bestuur onterecht toepassing maakte van voormelde wetsbepaling. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het "nieuwe" artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoeker een ernstig middel moeten aanvoeren waarin hij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en aantoont dat de beslissende overheid de door hem aangevoerde "nieuwe gegevens" ten onrechte buiten beschouwing laat.

Verzoeker voert de schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en deze voorwaarden cumulatief aanwezig moeten zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij beperkt tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.3. Inzake de nieuwe gegevens die werden voorgelegd bij verzoekers tweede asielaanvraag stelt verzoeker dat de argumenten in de bestreden beslissing zeer beperkt en lichtzinnig zijn en dat ontegensprekelijk blijkt dat de bijkomende documenten van verzoeker voldoen aan de criteria van de “nieuwe gegevens”.

2.4. De Raad merkt te dezen op dat verzoeker op geen enkele wijze een poging doet om in concreto te weerleggen dat hij tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag (i) zijn paspoort reeds had kunnen voorleggen (ii) zijn attest van lidmaatschap van 15 november 2011 van Antwerpen Majlis voor het jaar 2011-2012 had kunnen neerleggen. Evenmin voert hij verweer tegen de vaststellingen dat hij zijn voorgehouden functies en vrees voor vervolging als prediker in Pakistan niet staft door enig begin van bewijs. Hij brengt bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag evenmin een begin van bewijs bij inzake problemen van de Ahmadi in Pakistan, hetgeen des te meer klemt aangezien de beslissing van de CGVS de situatie van de Ahmadi mee in ogenschouw nam. Derhalve oordeelde verweerder terecht dat deze elementen niet konden aanzien worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die verzoeker bij het verzoekschrift voegt inzake de Ahmadi konden door verweerder niet bij het oordeel worden betrokken aangezien deze door verzoeker niet werden bijgebracht bij het indienen van de tweede asielaanvraag; hetzelfde geldt uiteraard voor de documenten die ter terechtzitting worden neergelegd. Met deze informatie kan verzoeker onmogelijk een motiveringsgebrek of een onzorgvuldigheid aantonen in de bestreden beslissing aangezien hij niet aantoonde dat deze documenten aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd. De Raad kan op de ter terechtzitting neergelegde documenten geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker op generlei wijze aantoonde waarom hij deze documenten niet had kunnen bijbrengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, in aanmerking genomen dat verzoekers beroep tegen de beslissing van de CGVS door Raad op zitting van 17 december 2012 werd behandeld hetgeen als uiterste datum van zijn eerste asielprocedure kan worden aanzien.

In de bestreden beslissing wordt geen standpunt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, zodat prima facie evenmin een schending van artikel 3 EVRM kan worden vastgesteld.

Daar de beschouwingen van verzoeker geen aanleiding geven tot de vaststelling dat verwerende partij onterecht toepassing maakte van de mogelijkheid om de tweede asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, moet gelet op artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet geconcludeerd worden dat de vordering, in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielaanvrager

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2.1. Wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, beperkt verzoeker zijn betoog tot het herhalen dat bij een gedwongen terugkeer naar Pakistan hij een reëel risico loopt op strafrechtelijke vervolging wegens zijn godsdienst.

3.2.2. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

De algemene uiteenzetting van de verzoekende partij volstaat niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Verzoekende partij wenst in deze weer elementen te betrekken die reeds het voorwerp uitmaakten van onderzoek, in casu de elementen ten grondslag van zijn eerste asielaanvraag.

Tevens vloeit het aangevoerde moeilijk te herstellen nadeel niet voort uit de bestreden beslissing. Deze stelt immers dat verzoekers visum werd ingekort omdat hij niet voldeed aan de vereisten van het studentervisum. Dit blijkt eveneens uit het administratief dossier (cf 'Standard Form for requests for taking back' van 4 maart 2013 van UK Border Agency). Verzoeker is niet in het bezit van een geldig visum.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

W. MULS